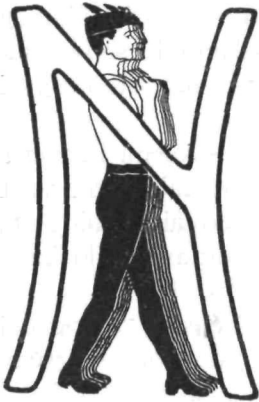

DAVORINOV:

Limbar.

a vrtu je rasel limbar, bel in ponosen. Cvet njegov je bil kakor gradiček, izklesan iz belega marmorja.

Trije prašniki, visoki gospodje, so stanovali v njem. V solčnih dneh so se razgledovali po prostornem vrtu, v deževju pa so se skrili v tihe sobane visokega gradu.

Nekoč je prišla čebela in potrkala na limbarjeva vrata. Prašniki so se oglasili in pokukali iz cveta.

»Ali bi me sprejeli pod streho, strički?« je vprašala čebela; »delavka sem, oddaleč sem priletela, nimam več moči, omagala bi na poti...«

»Le kar naprej pojdi; lepših gostov smo vajeni, umazala bi nam svileni posteljico; nimamo prostora zate,« so dejali gospodje.

Žalostno je odletela čebela — bzzzz...

Tisti večer je prišla do limbarja zelena žabica — tista zlatooka, prikupna — in prosila gospodarje belega gradu, da bi jih smela obiskati.

»O, le pridi, lep večer je, se bomo malo pogovorili!«

Žabica, vesela takih besed, je poskočila na cvet in se prijela z nožicami belih listov. Cvet se je zazibal in se utrgal. Padel je na zemljo; listi so bili raztrgani in umazani.

Tedaj so se spomnili prašniki, visoki, ošabni gospodje, da se je zgodilo vse to, ker niso sprejeli čebele, delavke, ki je bila potrebna. Z malim, ubogim niso bili zadovoljni, hoteli so veliko in so se ukanili.

Žabica je razdejala njih vrli grad.

Pesem o svetu.

*Lepo je v tej deželi,
še lepše v širnem svetu,
če bom imel vranca,
vanj pojezdim k letu.*

*Ali na Šentjanža
s steljo si posteljem,
Šentjanž mi da denarcev,
pa se v svet peljem.*

*Kdo bo dal mi vranca?
Revež oče, majka?
A Šentjanževo in
drugo vse je bajka.*

*Jaz pa hočem v svet,
v ta prebeli ven!
Pojdem in naj zrabim
nogé si do kolen.*

Cvetko Gorjančev.

